

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY
KUBICA

KOHALIK
NAIN
KADUNUD

ROMAAN

Originaali tiitel:
Mary Kubica
Local Woman Missing
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Iga-sugune sarnasus tegelike elavate võis surnud inimestega, samuti firma-de, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Inna Serikova
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viies

Copyright © 2021 by Mary Kyrychenko
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09399221
ISBN 978-9949-82-811-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Addisonile ja Aidanile

PROLOOG

11 AASTAT VAREM

Mehe särgikrael on huulepulgaplekk. Naine näeb seda. Ta ei ütle midagi. Selle asemel seisab ta edasi ja hüpitab nutvat beebit üles-alla nagu riidet läbistav õmblusmasinaneel. Naine kuulab ta magedaid valesid, tema muutumatuid *sorri, et hiljaks jäin, aga* ettekäandeid, mida mees peaaegu igal õhtul kuuldavale toob. Tal on neid paras kolleksioon ja ta kasutab neid vahelduvalt: liiklusummik, autojamadega kolleeg, pikale veninud telefonikõne mõne raevuka kliendiga, kelle kindlustus ei kata ebapiisavate dokumentide tõttu maja mahapõlengut. Mida üksikasjalikumalt mees seletab, seda veendunum on naine reetmises. Siiski vaikib ta edasi. Kui ta peale käib, saab mees vihaseks. Pöörab selle tema vastu. *Kas sa nimetad mind valetajaks?* Niisiis laseb naine asjal minna. Pealegi oleks huulepulgajäljest numbri tegemine topeltstandard.

„Pole midagi,“ ütleb naine ja pöörab pilgu huulepulgajäljelt.

Nad söövad koos õhtust. Nad vaatavad telekat.

Hiljem sätib naine beebi magama ja annab talle veel viimasel minutil süüa, et laps nälgasena ei ärkaks, kui teda kodus pole.

Ta ütleb mehele, et läheb jooksmas. „Praegu?“ imestab mees. Kell on kümme läbi, kui naine vannitoast väljub, seljas jooksuriiided ja jalas jooksutossud.

„Miks mitte?“ küsib naine vastu.

Mees jõllitab teda liiga pikalt, ta näoilme on arusaamatu. „Kui inimesed selliseid lollusi teevad, lõpetavad nad alati surnuna.“

Naine pole kindel, mida mehe öeldust arvata: kas see pidi käima hilisõhtutel üksi jooksmas käimise või oma abikaasa petmise kohta. Naine veenab end, et seda esimest.

Ta neelatab. Sülg tundub tihke. Naine on seda päev otsa oodanud. Ta on otsustanud. „Millal ma siis veel minema peaks?“

Ta on päev otsa lapsega üksi kodus. Tal pole iseenda jaoks üldse aega.

Mees kehitab õlgu. „Ise tead.“ Ta tõuseb diivanilt püsti ja ringutab. Ta läheb voodisse.

Naine läheb välja ning jätab välisukse lukustamata, et ei peaks võtmeid kaasa vedama. Ta jookseb ainult esimese kvartali jagu, et mees teda jooksmas näeks, kui peaks teda magamistoa aknast jälgima.

Nurga peal jääb ta seisma ning saadab sõnumi: Teel.

Vastus: Seal näeme.

Ta kustutab vestluse telefonist. Kas tema on sama läbinähtav nagu ta abikaasa? Kas tema teod on sama ilmselged nagu mehe särgil olev huulepulk? Ta ei usu. Tema abikaasa on äkilise loomuga. Kui mehel oleks vähimatki aimu, et ta naine hiilib kodust kolmekümne meetri kaugusele tupiktänavasse pargitud autosse mingi kutiga kohtuma, oleks ta ammu naise sama hästi kui surnuks peksnud.

Ta kõnnib mööda tänavat edasi. Öö on vaikne. See on ainus aeg päevast, mida ta ootab, joobnuna ootusärevusest, mil kutt, keda ta vaevu tunneb, teda mõnda aega hellitab ja teda end hästi tundma paneb.

Ta pole esimene mees, kellega ta oma abikaasat petab. Ta ei jää ka viimaseks.

Pärast lapse sündi püüdis ta järele jätta ja truu olla, kuid see polnud pingutust väärt.

See kutt ütleb, et ta nimi on Sam. Naine pole kindel, et seda usub. Ta on temaga juba kuude kaupa vahelduva eduga kohtunud, millal iganes kummalgi isu peale tuleb. Nad kohtusid, kui naine oli lapseootel. Mõne mehe jaoks on see erutav. Lisakilodest hoolimata pani Sam teda end seksikana tundma, mida ta aga ei saanud öelda oma abikaasa kohta.

Nagu temagi, on Sam abielus. Ja ta pole ainus kutt, kellega ta tiiba ripsutab.

Sel üürikesel ajal, kui nad kokku saavad, võtab „Sam“ sõrmuse sõrmest ja jätab selle armatuurile, nagu see vähendaks tema tegusid mingil moel. Naine nii ei tee. Tema ei tunne süümepiinu. Ta on end veennud, et tema tegudes on süüdi abikaasa. Tagasitegemine on aus mäng.

Taevas on tähti täis. Naine vaatleb neid paar hetke ja otsib Veenust. Öö on jahe ning tema käsivarsi katab kananahk. Ta mõtleb kuti autost ja sellest, kui soe seal sees hakkab.

Ta vaatab taas üles tähtede poole, kui selja tagant kostab, nagu miski läheneks talle. Ta pöörab end ümber, silmad tänavat kammi-des, kuid pimedas ei näe ta midagi. Naine oletab, et ju mingi metsloom sorib prügis, aga ta ei tea kindlalt. Ta pöörab jälle ümber ning hakkab kiiremas tempos edasi kõndima. Ta ei ole nõrganärviline, aga pähe tulevad igasugused mis-siis-kuid. Mis siis, kui abikaasa on tal jälil, mis siis, kui ta talle järele tuli, mis siis, kui ta *teab*?

Naine ütleb endale, et abikaasa ei tea. Ta ei saaks kuidagi teada. Naine on väga osav valetaja; ta on õppinud oma käitumist kontrollima.

Aga mis siis, kui kuti naine teab?

Tema ju ei tea, mida „Sam“ oma naisele räägib, kui kodust ära läheb. Nad ei räägi omavahel sellistest asjadest. Nad ei räägigi suurt midagi, välja arvatud paar sõna, et asi käima lükata.

Näed sina alles ilus välja.

Ma olen seda päev otsa oodanud.

Nad pole armunud. Kumbki ei jäta lähiajal oma abikaasat maha. Ei midagi sellist. Naise jaoks on see eskapism, lõdvestus, kättemaks.

Jälle mingi heli. Ta pöörab ümber ja vaatab uuesti – seekord tõsiselt hirmul –, kuid ei näe midagi. Ta on rahutu. Ta ei suuda lahti saada tundest, et keegi jälgib teda.

Ta hakkab sörkima, kuid komistab peagi lahti tulnud tossupaela tõttu. Ta on kohmakas ja närviline, tahab juba kuti autos olla ja mitte üksi sel tänaval. Tänav on pime, tema jaoks liiga pime.

Ta tajub silmanurgast mingit liikumist. Kas seal on midagi? Kas seal on *keegi*? Ta küsib: „Kes seal on?“

Öö vaikib. Keegi ei kõnele.

Ta püüab rahustuseks mõelda sellest kutist ning tema soojadest ja õrnadest kätest oma kehal.

Naine kummardub tossupaela siduma. Selja tagant kostab müra. Kui ta seekord vaatab, ilmuvad vaatevälja liiga kiiresti sõitva auto esituled. Peitupugemiseks pole aega.

ESIMENE OSA

DELILAH

PRAEGU

Kuulen samme. Need liiguvad üle mu pea kohal oleva lae. Jälgin silmadega heli, aga ma ei näe midagi, sest need on aint sammud. Vahet pole, sest juba nende kuulmisest hakkab süda peksma, jalad värisema ja miski mu kaelas hakkab tuksuma.

Proua tuleb, ma tean seda, et tema käib paljajalu, aga mees kannab alati kingi. Proua sammud ei põntsu vastu põrandat nii kui mehe omad. Need ei ole nii lärmakad kui mehe omad. Mehe sammud on valjud ja tuhmid, nagu äikesemürin öös.

Mees on ka nüüd ülakorrusel, sest ma kuulen prouat temaga rääkimas. Ma kuulen tema inetut ja pahurat häält ütlemas, et on aeg meile süia anda. Ta ütleb seda, nagu ta oleks vihane mingi asja pärast, mis me teind oleme, aga mu teada pole me midagi teind.

Trepi ülaotsas lükatakse riiv eest. Uks paiskub järsult lahti ning sisse paistev valguskiir teeb mu silmadele haiget.

Kissitan silmi ja näen, kuidas ta seal seisab oma koledas hommikumantlis ja koledates sussides, tema kühmulised põlved on sinikaid täis. Ta juuksed on sassis. Ta kulm on kortsus. Ta on ärritud, sest peab mulle ja Gusile süüa andma.

Ta kummardub ja viskab midagi kolksatusega põrandale. Kui ta näebki mind varjus seismas, siis ta ei vaata minu poole.

See koht, kus nad meid hoiavad, on nagu karp. Siin on neli seina ja trepp, mis keset tuba üles kulgeb. Ma tean seda, sest ma olen kõik need karedad ja kurrulised seinad läbi komband ja üritand väljapääsu otsida. Lugesin samme nurgast nurgani. Neid on viisteist, mõni siia-sinna sõltuvalt mu sammu pikkusest ja kas mu jalad on kasvand või ei. Kusjuures on küll, sest need kingad, mis mul siia tulles jalas olid, ei sobi enam hästi. Need ei sobi juba tükk aega. Vaevu mahuvad varbad ära. Ma ei kanna siin enam kingi, sest kui need haiget hakkasid tegema, lõpetasin nende kandmise ära. Mul on üks komplekt riideid. Ma ei tea, kust need tulid, aga need pole samad, mis mul seljas olid, kui ma siia tulin. Nood riided jäid ammu väikseks ja proua läks kuskile ja tõi mulle uued. See ärritas teda, nagu ka minu ja Gusi toitmise kohustus.

Ma kannan samu riideid iga päev. Ma ei teagi täpselt, millised need on, sest siin on nii pime. Aga ma tean, et need on lohvakad püksid ja liiga lühikeste varrukatega särk, sest ma üritan neid muudkui allapoole sikutada, kui külm on. Kui proua mu haisu tundma hakkab, sunnib ta mind külmetades ja paljana Gusi ees seisma, kuni ta mu pükse ja särki peseb. Alati ta ütleb mulle midagi sel ajal. *Täna-matu väike mõrd*, sest teda ärritab, kui ta mu riideid peab pesema.

Siin on kottpime. Selline pimedus, millega silmad ei harju, sest kõik ümberringi on nii pagana must. Aeg-ajalt liigutan kätt oma silmade ees. Otsin liikumist, kuid ei leia. Kui ma paremini ei teaks, arvaksin, et mul pole enam kätt, et see tuli ise küljest ja jättis mind maha, ise rebis end küljest. Aga see oleks haiget teind ja igal pool oleks verd olnud. Mitte et ma seda näind oleks, sest siin on nii pime, aga oleksin tundnud, et kuidagi märg on. Ma oleks tundnud valu, kui mu käsi end mu keha küljest rebib.

Gus ja mina mängime mõnikord argpüksi. Könnime pimedas seinast seinani ja vaatame, kes araks lööb, enne kui näoli vastu seina kõnnime. Reegel on, et käed tuleb külgedel hoida. Kui kätega ees kombata, on see sohitegemine.

Proua hõikab trepiotsast oma roosiokaste moodi torkiva hääletooniga. „See põle mingi resto ja ma põle mingi ettekandja. Kui süia tahate, tulge ja võtke ise,“ ütleb ta.

Uks lüüiakse pauguga kinni. Lukk klõpsatab ja kuulda on eemalduvaid samme.

Proua ei tahaks üldse Gusile ja mulle süüa anda, aga mees sunnib teda, sest tema *ei taha oma kätele verd*. Ma olen kuulnd, kuidas ta nii ütleb. Ma üritasin tükk aega mitte süüa, aga siis ma muutusin uimaseks ja nõrgaks. Köht hakkas nii hullult valutama, et ma pidin sööma. Otsustasin, et suremiseks peab olema parem viis kui näljutamine. See teeb liialt haiget.

Aga see oli enne Gusi tulekut. Sest kui tema tuli, ei taht' ma enam surra, sest siis oleks Gus üks. Ja ma ei taht', et Gus siin üks peaks olema.

Ajan end põrandalt püsti. Põrand on kõva ja külm. See on nii kõva, et kui ma ühe koha peal pikalt istun, ei tunne ma enam oma tagapoolt. Kõik läheb tuimaks ja siis hakkab torkima. Mu jalad on väsind, mis ei tundu õige, sest need ei tee midagi peale istumise. Mu jalad ei peaks väsind olema, aga sellepärast vist ongi. Nad on unustand, kuidas kõndida ja joosta.

Vean end trepist üles, üks aste korraga. Meile ei paista siia mingit valgust. Oleme maa all. Siin pole aknaid, siin pole isegi valguspilu, mis muidu ukse allosas olema peaks. Mees ja proua, kes ülakorrusel elavad, hoiavad kogu valguse endale ega jaga seda Gusi ja minuga.